

den fra saa mange Sider, bliver det ikke ret store Beløb, man faar ind. Hvad gør man saa? Saa henvender man sig til Kommunalbestyrelsen og andrager om et Tilskud til denne filantropiske Forening, saaledes at man kan give de gamle Brændsel. Og jeg skulde dog tro, at Kommunerne, som oven i Købet i Forvejen har opkrævet Beløbet i Skat og bestemt, at de gamle skulde have Brændsel derfor, med Glæde vil give saadanne filantropiske Foreninger akkurat det samme Beløb, som de havde tænkt sig at give de gamle.

Ærede Medlemmer ser altsaa, at der er Veje nok at gaa, hvorved man kan skaffe de gamle Brændsel, men jeg tror ikke, det vil være heldige Veje og heller ikke billige Veje. Ingen kan forhindre Kommunerne i at gaa disse Veje, men billigere bliver det ikke, og det bliver ogsaa daarligere, thi det bliver i langt højere Grad en skønsmessig Uddeling af Brændsel. Hvis ærede Medlemmer af Venstre og det konservative Folkeparti forhindrer Lovforslagets Gennemførelse — det kan jo ikke ske i dette høje Ting, men maaske i det andet høje Ting —, vil de altsaa opnaa at skabe en besværlig og ulige Fordeling af Brændsel og desuden en Ordning, som paa ingen Maade er billigere.

Jeg tror jo, at en Tilbagebetaling af Skat kan der dog ikke blive Tale om. Jeg gad nok set en Kommune, som har opført 15 000 Kr. til Imødekommen af Brændselslovens Krav, gaa over til at tilbagebetale Skatteyderne disse 15 000 Kr., og jeg gad ogsaa nok se Skatteyderens Ansigt i det Øjeblik, da Skatteopkræveren kommer og siger: Vær saa god min Ven, her har du dine 5, 10 eller 20 Kr. igen, som du har betalt for meget i Skat, men naar du nu faar dem, saa skal du dog vide, at der rundt omkring i Hundreder af Hjem vil sidde gamle og fryse i den kommende Vinter. Jeg tror nok, at her var der Lejlighed for en Forening til Ydelse af Brændsel til de gamle til at sende en Mand rundt med Skatteopkræveren, thi jeg tror, at han i de fleste Tilfælde vilde faa de tilbagebetalte Penge til sin Forening.

Ærede Medlemmer af de to Partier har, synes jeg, behandlet denne Sag saaledes, at en Forkastelse i den høje Rigsdag vil betyde en daarlig og elendig Ordning, som efter en Vinters Forløb sikkert maa laves om. Derfor turde det maaske være paa Tide at sige til ærede Medlemmer af de to Partier: Tænk endnu en Gang over, hvad De gør. I øvrigt skal jeg anbefale at stemme for Lovforslaget i dette høje Ting.

Hedegaard: Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Holger Larsen) kunde jo ikke fornægte sig selv heller ved denne Lejlighed, men maatte holde en af sine agitatoriske Taler. Men det maa han nu om; jeg skal ikke lade mig forlede til at komme ind paa en Debat om selve Aldersrenteloven nu, saa meget mindre som Aldersrenteloven, saa vidt mig bekendt, skal til Behandling i det andet høje Ting allerede i denne Uge, og formentlig maa da Forhandlingerne om selve denne Lov føres der, hvor den højtærede Indenrigsminister har fremsat Lovforslaget.

Jeg vil dog gøre et Par enkelte Bemærkninger til det ærede Medlem. Forleden da jeg i dette høje Ting sagde, at det ikke var rigtigt, at de gamle kom til at fryse, selv om dette Lovforslag ikke blev vedtaget, blev der sagt, og det er gentaget her i Dag, at det vilde de komme til. Det ærede Medlem Hr. Holger Larsen udtalte forleden Dag, at jeg havde — jeg tror endda, han sagde: som sædvanlig — ingen Forstand paa det, jeg talte om, naar jeg kunde sige, at de gamle kunde hjælpes efter § 5. I Dag har det ærede Medlem ført Bevis for, at han har benyttet Mellemtiden til noget nyttigt, idet han har sat sig ind i, ikke alene hvad § 5 muligt kan benyttes til, men ogsaa hvad den næsten umuligt kan benyttes til, og han har nu anvist saa mange Udveje, at det, at de gamle vil komme til at fryse, er saa selvmodsigende, som noget kan være. Og det tror jeg, som sagt, heller ikke vil blive Tilfældet. Det ærede Medlem kom ogsaa med en Bemærkning om, at under den gamle Aldersdomsunderstøttelseslov havde de gamle det i al Almindelighed godt. Det var nu ganske vist en helt anden Tale, man hørte fra Socialdemokratiet den Gang; da blev der sagt, at alt, hvad der var vedtaget af Ændringer vedrørende Aldersdomsforsørgelsesvæsenet, var Forbedringer, og naturligvis var det — saaledes udtalte den ærede Ordfører sig med vanlig Beskedenhed — Socialdemokraterne, der havde Æren herfor. Men alt det skal jeg lade ligge, fordi jeg tror, at disse Sager er adskillig bedre tjent med en saglig Drøftelse i disse vanskelige Tider end med agitatoriske Taler, som jo kan lyde meget godt. Vi kan ikke alle være saa lyriske som det ærede Medlem, men vi kunde vel nok følge ham lidt hen ad Vejen, hvis det kunde gøre nogen Nytte i denne Sag eller skaffe en Ændring i Aldersrenteloven, som kunde være tilfredsstillende baade for dem, der skal yde, og for dem, der skal nyde.